

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Szegeden, 2011. október 25. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A pénzmosás büntette és más bűncselekmények miatt **I.rendű vádlott** és **társai** ellen indított büntetőügyben a **Bács-Kiskun Megyei Bíróság** 2011. február hó 3. napján kihirdetett **2.B.44/2010/203.** számú ítéletének az I. II. vádlottakra vonatkozó és a III. r., IX-XI. r, XV. r., XVII. r. vádlottak esetében a fellebbezések folytán felülbírált részét **m e g v á l t o z t a t j a** az alábbiak szerint:

Az I. r. vádlott I. tényálláspont alatti cselekményeit:

2 rb. adócsalás büntettének [Btk. 310. § (1) bekezdés, (3) bekezdés], melyből 1 rb.-i folytatólagosan elkövetett,

29 rb. adócsalás büntettének [Btk. 310. § (1) bekezdés, (2) bekezdés], melyből 6 rb.-i folytatólagosan elkövetett,

4 rb. adócsalás vétségének [Btk. 310. § (1) bekezdés],

2 rb. csalás vétségének [Btk. 318. § (1) bekezdés, (2) bekezdés 1. fordulat], melyből 1 rb.-i folytatólagosan elkövetett,

36 rb. magánokirat-hamisítás vétségének [Btk. 276. §], melyből 8 rb.-i folytatólagosan elkövetett **m i n ő s í t i.**

A II. r. vádlott cselekményeit:

2 rb. adócsalás büntettének [Btk. 310. § (1) bekezdés, (3) bekezdés], melyből 1 rb.-i folytatólagosan elkövetett,

2 rb. adócsalás büntettének [Btk. 310. § (1) bekezdés, (2) bekezdés],

4 rb. magánokirat-hamisítás vétségének [Btk. 276.§], melyből 1 rb.-i folytatólagosan elkövetett m i n ő s í t i.

Az I. r. vádlott börtönének tartamát 5 (öt) év 6 (hat) hónapra **súlyosbítja.**

A Kecskeméti Városi Bíróság 20.B.2398/2002/33. számú ítéletével kiszabott felfüggesztett börtön végrehajtásának elrendelésére vonatkozó rendelkezést **mellőzi.**

A II. r. vádlottat előzetes mentesítésben részesíti.

A III. r. vádlottal szemben 809.114.- (nyolcszázkilencezer-egyszáztizennégy) forintra, IX. r. vádlottal szemben 1.275.038.- (egymillió-kettőszázhetvenötezer-harmincnégy) forintra,

X. r. vádlottal szemben 1.381.676.- (egymillió-háromszáznyolcvanegyezer-hatszázhatvanhat) forintra,

XV. r. vádlottal szemben 1.532.306.- (egymillió-ötszázharminckettőezer-háromszázhat) forintra,

XVII. r. vádlottal szemben 1.332.212.- (egymillió-háromszázharminckettőezer-kettőszáztizenkettő) forintra vagyonekobzást rendel el.

Az első fokú eljárás során felmerült és az I. r. vádlott által fizetendő bűnügyi költség összege helyesen: 647.764.- (hatszáznegyvenhétezer-hétszázhatvannégy) forint

Egyebekben az első fokú ítéletnek az I-II. r. vádlottakra vonatkozó, valamint a XI. r. vádlottra a fellebbezés folytán felülbírált részét helybenhagyja.

Az I. r. vádlottal szemben a kiszabott szabadságvesztésbe a 2011. április 7. napjától 2011. május 24. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt beszámítja.

Kötelezi a III., X., XV. és XVII. r. vádlottakat egyetemlegesen a fellebbezési eljárás során felmerült 22.715.- (huszonkettőezer-hétszáztizennégy) forint bűnügyi költség megfizetésére külön felhívásra az állam javára.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

Bf.I.249/2011/20.

A megyei bíróság az I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki

2 rb. folytatólagosan elkövetett adócsalás büntetében [Btk. 310. § (1) és (3) bekezdés];

1 rb. adócsalás büntetében [Btk. 310. § (1) és (3) bekezdés];

8 rb. folytatólagosan elkövetett adócsalás büntetében [Btk. 310. § (1) és (2) bekezdés];

22 rb. adócsalás büntetében [Btk. 310. § (1) és (2) bekezdés];

5 rb. adócsalás vétségében [Btk. 310. § (1) bekezdés];

1 rb. csalás büntetében [318. § (1) és (4) bekezdés a) pontja];

1 rb. folytatólagosan elkövetett csalás vétségében [Btk. 318. § (1) és (2) bekezdés I. fordulata];

2 rb. csalás vétségében [Btk. 318. § (1) és (2) bekezdés I. fordulata];

11 rb. folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében [Btk. 276. §];

30 rb. magánokirat-hamisítás vétségében [Btk. 276. §], valamennyi esetben, mint bűnsegéd;

1 rb. pénzmosás büntetében [Btk. 303. § (3) bekezdés b) pontja és (4) bekezdés a) pontja], valamint

kábítószerrel visszaélés büntetének kísérletében [Btk. 282/A. § (1) bekezdés, (2) bekezdés c) pontja, (6) bekezdés b) pontja].

A megyei bíróság ezért az I. r. vádlottat - halmazati büntetésül - 4 év 6 hónap börtönre és 5 év közügyektől eltiltásra, valamint 1.000.000.- forint pénzmellékbüntetésre ítélte.

A kiszabott börtön tartamába a 2008. október 28. napjától 2011. február 3. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt beszámította.

A kiszabott pénzmellékbüntetést meg nem fizetése esetén szabadságvesztésre rendelte átváltoztatni, átváltoztatás esetén 10.000.- forint összeg felel meg egy nap szabadságvesztésnek.

Az I. r. vádlottal szemben 8.311.900.- forint összegben vagyonekobzást rendelt el.

Az I. r. vádlottal szemben a Kiskunhalasi Városi Bíróság 2003. július 16. napján jogerős 9.B.549/2001/102. számú ítéletével kiszabott és próbaidőre felfüggesztett 1 év börtön és a Kecskeméti Városi Bíróság 2005. július 11. napján jogerős 20.B.2398/2002/33. számú ítéletével kiszabott és próbaidőre felfüggesztett 1 év börtön végrehajtását elrendelte.

A II. r. vádlottat bűnösnek mondta ki

2 rb. folytatólagosan elkövetett adócsalás büntetében [Btk. 310. § (1) és (3) bekezdés];

1 rb. adócsalás büntetében [Btk. 310. § (1) és (3) bekezdés];

2 rb. folytatólagosan elkövetett adócsalás büntetében [Btk. 310. § (1) és (2) bekezdés];

2 rb. adócsalás büntetében [Btk. 310. § (1) és (2) bekezdés];

4 rb. folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében [Btk. 276. §] és

3 rb. magánokirat-hamisítás vétségében [Btk. 276. §].

Ezért a II. r. vádlottat - halmazati büntetésül - 2 év börtönre és 500.000.- forint pénzmellékbüntetésre ítélte.

A kiszabott börtön végrehajtását 4 év próbaidőre felfüggesztette.

A kiszabott pénzmellékbüntetést meg nem fizetése esetén szabadságvesztésre rendelte átváltoztatni, átváltoztatás esetén 10.000.- forint összeg felel meg egy napi szabadságvesztésnek.

A megyei bíróság a III., IX., X., XI., XV. és XVII. r. vádlottak vonatkozásában a bűnösségük megállapítása mellett kiszabott büntetéseken túl velük szemben vagyonek Kobzás intézkedést nem alkalmazott.

A megyei bíróság ítélete ellen fellebbezést jelentett be az ügyész, az I. r. vádlott terhére hosszabb tartamú börtönbüntetés és közügyektől eltiltás, valamint nagyobb összegű pénzmellékbüntetés kiszabása érdekében, továbbá a III., IX., X., XI., XV. és XVII. r. vádlottak tekintetében vagyonek Kobzás alkalmazása végett.

Az I. r. vádlott a felmentése, a védője a kiszabott büntetés enyhítése, míg a II. r. vádlott az előzetes mentesítése érdekében jelentett be fellebbezést.

A fellebbezési nyilvános ülésen eljáró ügyész - a Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.185/2011/1/II. számú átiratában írtakkal egyezően - az ügyészi fellebbezést fenntartotta, emellett a tényállás kiegészítésére, illetőleg az I. és II. r. vádlottak cselekményeinek eltérő minősítésére is indítványt tett.

A fellebbezési nyilvános ülésen a II. r. vádlott meghatalmazott védője az első fokú ítéletnek a II. r. vádlott által bejelentett fellebbezés szerinti megváltoztatására tett indítványt. A III., X., XV. és XVII. r. vádlottak kirendelt védője, valamint a IX. és a XI. r. vádlottak meghatalmazott védői az első fokú ítélet helybenhagyását kérték.

Bf.I.249/2011/20.

A bejelentett fellebbezések közül az ügyészi fellebbezés túlnyomórészt, míg a II. r. vádlott fellebbezése egészében alapos, ellenben az I. r. vádlott és a védője által bejelentett fellebbezések alaptalanok.

A fellebbezési szakban bizonyítási indítványt terjesztett elő az I. r. vádlott - megfogalmazása szerint - a szavahihetősége igazolására. Ennek érdekében **(1. sz. név)**, **(2. sz. név)** és annak édesapja tanúkénti kihallgatására tett indítványt. Ezen túlmenően jelezte, hogy ő is vallomást kíván tenni.

A fellebbezési nyilvános ülésen a IX. r. vádlott meghatalmazott védője indítványozta, hogy az ítélőtábla keresse meg a Nemzeti Adó- és Vámhivatalt a IX. r. vádlott által vezetett Bt-vel szembeni esetleges adóhatósági eljárás iratainak beszerzése érdekében. Álláspontja szerint az így bekért iratokból meg lehetne állapítani, hogy kötelezte-e az adóhatóság a IX. r. vádlott cégét az adóbevétel csökkenés megfizetésére.

A bizonyítási indítványoknak az ítélőtábla az alábbi okok miatt nem adott helyt. Az I. r. vádlott által meghallgatni kért tanúk vallomásai, illetőleg az I. r. vádlott ismételt kihallgatása megítélése szerint nem eredményeznének olyan bizonyítékokat, amelyek alkalmasak lennének a megyei bíróság által rögzített tényállástól eltérő tényállás megállapítására.

Az I. r. vádlott által bizonyítani kívánt azon tény, amely szerint létezik „Dzsimi” - a bizonyítási indítvány szerint ő **(1. sz. név)** - az elsőfokú bíróság előtt ugyanis ismert volt. Ezen túlmenően ismert volt az I. r. vádlottnak **(2. sz. név)** szerepével kapcsolatos álláspontja is. Az ezeket tartalmazó vallomásokat az első fokú ítélet részletesen számba vette és értékelte, így erre vonatkozóan - a megyei bíróság által felvett bizonyításon túl - további bizonyítás szükségtelen.

Az I. r. vádlott kihallgatása az első fokú eljárásban megtörtént, és vallomásainak az értékelését tartalmazza az első fokú ítélet.

A Be. 117. § (5) bekezdése szerint, ha a terhelt vallomást kíván tenni, a vallomástétel lehetőségét biztosítani kell. Az ehhez a jogszabályhelyhez fűzött magyarázat szerint (Büntetőeljárás jog - Kommentár a gyakorlat számára I./ 431. o. első bekezdés) a terhelti vallomástétel lehetősége nem érvényesül korlátlanul a másodfokú eljárásban, mivel ekkor már határt szab a bíróság megalapozott tényálláshoz kötöttsége [351.§ (1) bekezdés]. Megalapozott tényállás esetén a másodfokú eljárásban a vádlott vallomástételére - indítványra - csak a fellebbezésben állított új ténnyel kapcsolatban, vagy akkor és annyiban kerülhet sor, ha és amennyiben - a fellebbezésben előadottak szerint - a vallomás új bizonyítékot jelöl meg.

Az I. r. vádlott az első fokú eljárásban a fellebbezésében előadottakkal kapcsolatosan részletes vallomást tett, melyek az ítélőtábla előtt ismertek voltak. Mivel a fellebbezése indokolásának tekinthető beadványaiban semmilyen olyan új bizonyítékot nem jelölt meg, amely eddig nem került volna figyelembe vételre, ezért -

a fentebb hivatkozott kommentárban kifejtetteket szem előtt tartva - az ítélet tábla az I. r. vádlott fentebb írt bizonyítási indítványát elutasította.

Nem adott helyt az ítélet tábla a IX. r. vádlott védője által előterjesztett bizonyítási indítványnak sem. A több éve tartó eljárás iratai között ugyanis nem lelhető fel olyan adat, amely szerint a IX. r. vádlott cége tekintetében bármiféle adóigazgatósági eljárás folyt volna le, de ilyenre a IX. r. vádlott sem hivatkozott. A védő is úgy nyilatkozott, hogy erre vonatkozó információval ő sem rendelkezik. Az ítélet tábla álláspontja szerint így, a ténybeli alappal nem rendelkező védői bizonyítási indítványnak a teljesítése, csupán az eljárást hosszabbítaná meg szükségtelenül.

Az ítélet tábla a Be. 348. § (1) bekezdésében írtaknak megfelelően felülbírálván az elsőfokú bíróság ítéletét az iratok egybehangzó adatai, valamint II. és III. r. vádlottak fellebbezési nyilvános ülésen tett nyilatkozatai alapján, annak tényállását a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel az alábbiak szerint kiegészítette, illetve helyesbítette:

Az I. r. vádlottal szemben a Kecskeméti Városi Bíróság 20.B.2398/2002/33. számú ítéletével kiszabott 1 év börtön végrehajtását a Kecskeméti Városi Bíróság 2010. június 21. napján kihirdetett 8.B.790/2008/30. számú ítélete, amely a Bács-Kiskun Megyei Bíróság 1.Bf.343/2010/9. számú ítélete folytán 2011. május 18. napján emelkedett jogerőre, elrendelte.

Az I. r. vádlott az első fokú ítélet kihirdetését követően a jelen ügyben 2011. április 7. napjától 2011. május 24. napjáig volt előzetes letartóztatásban, majd ezt követően fogvatartásba vételre került a fentebb írt végrehajtani rendelt szabadságvesztés. Az I. r. vádlott jelenleg ezt a büntetését tölti.

A II. r. vádlott az első fokú ítélet tényállásának személyi részében szereplő családi házat értékesítette, majd azt később visszavásárolta.

A III. r. vádlott felesége jelenleg egy fűrészüzemben dolgozik, betanított munkásként, havi 60.000.- forint jövedelemmel rendelkezik. A családjának

Bf.I.249/2011/20.

összjövedelme kb. 150.000.- forint, gyermeke egyetemi tanulmányainak a költsége évi 100.000.- forint.

Az első fokú ítélet 15. oldal 4. bekezdésének utolsó előtti francia bekezdésében (3. sz. név) - helyesen - XVI. r. vádlott.

Az I/5/b./ tényállási pontban írt Áfa adónem tekintetében a VI. r. vádlott éves adóbevallásra kötelezett volt.

Az I/5/c./ pont táblázatában írt dátum évszáma helyesen 2007.

Az I/7. tényállási pontban írt magatartásával a VIII. r. vádlott Áfa adónemben 197.000.- adóbevétel csökkenést, míg a jogtalan haszonszerzés végett benyújtott valótlan tartalmú Áfa bevallásával, amellyel az adóhatóságot megtévesztette, 114.000.- forint kárt okozott az állami költségvetésnek.

A X. r. vádlott az I/9. pontban rögzített cselekményével - helyesen - 1.381.676.- forint adóbevétel csökkenést okozott az állami költségvetésnek.

Az I/10. pont táblázat harmadik sorában írt számlaadatokat, illetve 41. oldal 2. bekezdésben írtakat az ítéletábra mellőzi a tényállásból. A XI. r. vádlott az I/10. pontban rögzített cselekményével - helyesen - 400.596.- forint adóbevétel csökkenést okozott az állami költségvetésnek.

Az ítéletábra álláspontja szerint a (1. sz. gazdasági társaság) nevére szóló számlának a (2. sz. gazdasági társaság) könyvelésben történő elhelyezése nem tekinthető olyan felhasználásnak, amely az adóhatóság megtévesztésére alkalmas lenne, így nem is eredményezhet ezzel kapcsolatos büntetőjogi felelősséget megalapozó ítéleti tényállást.

Az I/12/a. és /b tényállási pontjaiban írt magatartásával a XIII. r. vádlott a jogtalan haszonszerzés végett benyújtott valótlan tartalmú, havi rendszerességgű Áfa bevallásaival, amelyekkel az adóhatóságot megtévesztette, összesen, 150. 000.- forint kárt okozott az állami költségvetésnek.

Az Áfa adónemmel kapcsolatosan 2008. január 1. napja előtt tettesi magatartást megvalósító II., III., V., VI., VII., VIII., X., XI., XII., XIII., XIV., XV., XVI. és XVII. r. vádlottak a valótlan gazdasági eseményekről szóló fiktív számlák könyvelésben szerepeltetésével és a valótlan tartalmú Áfa bevallásokkal megszegték az általános forgalmi adóról szóló 1992. évi LXXVII. törvény [régi Áfa törvény] 32. § (1) bekezdés a) pontjának rendelkezését. Ezen jogszabályhely értelmében az adóalanyt megilleti az a jog, hogy az általa fizetendő adó összegéből levonja azt az adóösszeget, amely a részére teljesített termékértékesítés során egy másik adóalany rá áthárított. Megszepték továbbá a régi Áfa törvény 35. § (1) bekezdésében írtakat is, mely előírja, hogy az adólevonási jog kizárólag az előzetesen felszámított összeget hitelesen igazoló dokumentum birtokában gyakorolható. Ilyen dokumentumnak minősül az adóalany nevére szóló a) számla, egyszerűsített számla és számlát helyettesítő okmány, b) az adó összegét közlő határozat, c) egyéb okiratok, bizonylatok, melyek

hitelt érdemlő módon tartalmazzák az adó összegének meghatározásához szükséges adatokat.

Az ugyanezen szabályozás tárgyat érintő 2008. január 1. napjától hatályos, az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII törvény [új Áfa törvény] - mely hatálya alá tartozik a II. r. vádlott I/1/d. pontban írt magatartása - 55. § (1) bekezdése szerint az adófizetési kötelezettséget annak a ténynek a bekövetkezése keletkezteti, amellyel az adóztatandó ügylet tényállásszerűen megvalósul (teljesítés).

Az új Áfa törvény 127. § (1) bekezdése értelmében az adólevonási jog gyakorlásának tárgyi feltétele, hogy az adóalany személyes rendelkezésére álljon a) a nevére szóló, az ügylet teljesítését tanúsító számla; b) mindazon okiratok, amelyek a fizetendő adóösszeget megállapításához szükségesek, illetőleg - az előzőekben említettek sérelme nélkül - termék Közösségen belüli beszerzése esetében, valamint egyéb olyan esetben, amelyben a termék értékesítője, szolgáltatás nyújtója - ilyen minőségében - belföldön, vagy a Közösség más tagállamában nyilvántartásba vett adóalany, a nevére szóló, az ügylet teljesítését tanúsító számla; c) a nevére szóló, a termék szabad forgalomba bocsátásáról rendelkező határozat, d) a nevére szóló, az előleg megfizetését tanúsító számla; e) mindazon okiratok, amelyek a fizetendő adóösszeget megállapításához szükségesek.

A II., III., IV., V., VI., VII., VIII., X., XI., XII., XIII., XIV., XV., XVI. és XVII. r. vádlottak megszegték az elkövetéskor hatályban volt és jelenleg is hatályos, az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény [Art.] 2. számú melléklet I/2/a. pontjában foglaltakat. Ez a rendelkezés kimondja, hogy az általános forgalmi adó fizetésére kötelezett adóalany az általános forgalmi adó nettó, elszámolandó összegét, ha havonta tesz adóbevallást, a tárgyhót követő hó 20. napjáig, ha negyedévente tesz adóbevallást, a negyedévet követő hó 20. napjáig, ha évente tesz adóbevallást, az adóévet követő év február 25-éig fizeti meg, illetőleg ettől az időponttól igényelheti vissza.

A II., V., VII., IX., XII., XVII r. vádlottak a tényállásbeli magatartásaikkal megszegték - az elkövetéskor és az elbíráláskor is hatályban volt - a társasági **Bf.I.249/2011/20.**

adóról és osztalékadóról szóló 1996. évi LXXXI. törvény [Tao. törvény] 3. § (1) bekezdésében írtakat, amely kimondja, hogy a belföldi illetőségű adózó adókötelezettsége belföldről és a külföldről származó jövedelmére egyaránt kiterjed (teljes körű adókötelezettség). Megsértették továbbá a Tao. törvény 5. § (1) bekezdésének első mondatában foglaltakat is, amely szerint az adózót jövedelme után e törvény előírása szerint társasági adókötelezettség terheli.

A II., V., VII., IX., XII., XVII r. vádlottak megsértették az Art 2. számú melléklet I/3/A/a) pontjában írtakat, mely szerint, ha az adózó a Tao. törvény szerint havonta fizet adóelőleget, akkor az adóelőleget minden hónap 20. napjáig, ha negyedévenként fizet adóelőleget, akkor az adóelőleget a negyedévet követő hó 20. napjáig fizeti meg.

A III., IV., VI., VIII., XIII., XIV., XVIII r. vádlottak a tényállásbeli magatartásaikkal megszegtek - az elkövetéskor és az elbíráláskor is hatályban volt - a személyi jövedelemadóról szóló 1995. évi CXVII. törvény [Szja törvény] 1. § (3) bekezdésében írtakat, amely kimondja, hogy a magánszemély minden jövedelme adóköteles. Ettől eltérő szabályt, az adóból kedvezményt a kivételes célok érdekében - e törvény alapelveinek figyelembevételével - csak törvény állapíthat meg.

A III., IV., VI., VII., XIII., XIV., XVIII r. vádlottak megsértették az Art. 2. számú melléklet I/1./B/d) pontját, mely szerint a vállalkozási tevékenységet folytató vagy általános forgalmiadó-fizetési kötelezettséget eredményező értékesítést végző magánszemély a személyi jövedelemadót az adóévet követő év február 25-éig fizeti meg.

A XIV. r. vádlott a tényállásbeli magatartásával megszegte - az elkövetéskor és az elbíráláskor is hatályban volt - az egészségügyi hozzájárulásról 1998. évi LXVI. törvény [Eho. törvény] 1. § (1) bekezdésében foglaltakat. E szerint a külön törvényben meghatározott egészségügyi szolgáltatások finanszírozásához szükséges források kiegészítése érdekében az e törvényben meghatározott egészségügyi hozzájárulást kell fizetni. A (2) bekezdés kimondja, hogy az egészségügyi hozzájárulás százalékosan és tételesen meghatározott, adó jellegű fizetési kötelezettség.

Az Eho. törvény 11. § (2) bekezdése szerint a tételes egészségügyi hozzájárulást a fizetésére kötelezett havonta állapítja meg, és a tárgyhónapot követő hónap 12. napjáig fizeti meg.

A tényállás fentebb írt kiegészítése több ok miatt volt szükséges.

Az első fokú ítélet nem tartalmazta azt, hogy a II., III., V., VI., VII., VIII., X., XI., XII., XIII., XIV., XV., XVI. és XVII. r. vádlottak a magatartásával a keretjellegű szabályozást kitöltő - az elkövetéskor hatályos - régi Áfa törvény, mely rendelkezéseit szegték meg, aminek a rögzítése az e törvényben írt kötelezettségek megsértésének a megállapításához szintén szükséges.

Nem utalt arra sem, hogy ugyanazon szabályozási tárgyat érintően az Áfa adónem tekintetében az elkövetés óta jogszabályváltozás következett be, kivéve a II. r. vádlott I/1/d. pontban írt cselekményét, melyre az új Áfa törvényt kell alkalmazni. Ez azért

lényeges, mert az új Áfa tv., mint a keretrendelkezést az elbíráláskor kitöltő jogszabály esetében a visszamenő hatály kérdése fel sem merülhet, ezért a rendszeres bírói gyakorlat szerint a cselekmény elkövetése időpontjában hatályban volt jogszabály - a régi Áfa - alapján kell elbírálni a 2008. január 1. napja előtti cselekmények esetében a büntetőjogi felelősség kérdését. [BH 1992.445.] E mellett azonban meg kell vizsgálni a keretjellegű szabályozást kitöltő rendelkezéseket a Btk. 2. §-ának alkalmazása szempontjából is [BH 1988.382.], ami azt jelenti, hogy ha egy magatartási szabályt előíró keretdiszpozíciót kitöltő norma hatályon kívül helyezésre kerül, akkor meg kell győződni arról, hogy helyette ugyanazon tartalommal érvényesül-e másik norma.

Mivel az általános forgalmi adót érintően jogszabályváltozás következett be, ezért az ítélőtábla a 2008. január 1. napjától hatályos új Áfa törvény tekintetében is megjelölte azokat a rendelkezéseket, amelyek egyező tartalommal érvényesülnek az elkövetéskor hatályban volt keretrendelkezést kitöltő norma helyett. Ahogy erre már utalt az ítélőtábla, kizárólag az új Áfa törvény rendelkezései érvényesülnek a II. r. vádlott I/1/d. pontban írt cselekménye tekintetében.

Nem jelölte meg azt sem az első fokú ítélet, hogy a II., III., V., VI., VII., VIII., X., XI., XII., XIII., XIV., XV., XVI. és XVII. r. vádlottak az elkövetéskor az Áfa adónem vonatkozásában az adózás rendjét meghatározó jogszabály [Art] mely rendelkezéseit szegte meg. Ennek a jelentősége abban van, hogy a vádlottak magatartása azáltal vált tényállásszerűvé, hogy a normatív módon megállapított adófizetési kötelezettséget megszegtek. Ebből következően ezen jogszabályhelyeknek a tényállásban szerepeltetése a kötelezettségek megsértésének büntetőjogi relevanciájú megállapíthatósága szempontjából nélkülözhetetlen.

Az első fokú ítélet nem tartalmazta azt sem, hogy a II., V., IX., XII., XVII r. vádlottak a Tao törvény, a III., IV., VI., VII., VIII., XIII., XIV., XVIII r. vádlottak az Szja törvény, míg a XIV. r. vádlott az Eho törvény mely **Bf.I.249/2011/20.**

rendelkezéseit szegték meg, amelyeknek a rögzítése az e törvényekben írt kötelezettségek megsértése miatti büntetőjogi felelősség megállapításához szintén szükséges. Egyik adónem vonatkozásában sem utalt arra, hogy milyen, a jogszabály által megállapított határnapokhoz kötött adóelőleg fizetési kötelezettség állt fenn esetükben, mely adatok a jogellenesség szempontjából ugyancsak jelentőséggel bírnak.

Egyebekben az első fokú ítélet tényállása hiánytalan, így azt az ítélőtábla a fenti helyesbítésekkel és kiegészítésekkel az ítélezésének alapjául elfogadta.

Az I. r. vádlott felmentésre irányuló fellebbezését illetően, rámutat az ítélet tábla arra, hogy a megyei bíróság az I. r. vádlott büntetőjogi felelősségét eldöntő főkérdésekre vonatkozó bizonyítékokat az iratoknak megfelelően rögzítette, és az általa megállapított tényekből további tényekre is helyes következtetéseket vont le. Nincs olyan iratellenes megállapítás vagy olyan téves ténybeli következtetés az első fokú ítéletben, amely azt megalapozatlanná tenné. Az I. r. vádlottnak az ellene emelt vád alóli felmentését célzó fellebbezését illetően az állapítható meg, hogy az valójában az elsőfokú bíróság bizonyíték értékelő tevékenységét támadja.

Mivel a megyei bíróság a fentebb írt kiegészítésekkel és helyesbítésekkel megalapozott tényállást állapított meg, ezért nincs törvényes lehetőség az eltérő tényállás megállapítására, és emiatt nem kerülhetett sor az I. r. vádlottnak a kért felmentésére sem.

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállásból helyesen következtetett az I. és a II. r. vádlott bűnösségére, amit a II. r. vádlott nem is vitatott, azonban az általuk megvalósított - az I. r. vádlottnak az I. tényállási pontbeli - bűncselekmények minősítése tekintetében részben téves álláspontra helyezkedett.

Az I/1/a-d. pontbeli irányadó tényállás szerint a II. r. vádlott - az I. r. vádlott segítségével - négy bevallási időszakon keresztül valósította meg az általános forgalmi adó nem tekintetében az adóbevétele csökkenését eredményező cselekményeit. A Btk. Kommentár és az egységes bírói gyakorlat szerint is ugyanazon adónemre több adó megállapítási időszakon keresztül megvalósított elkövetési magatartások a folytatólágosság általános szabályai szerint képezhetnek egységet. (Büntetőjog - Kommentár a gyakorlat számára II. 728/42. 12/a. pont oldal utolsó előtti bekezdés)

Az elsőfokú bíróság tényállása utalt rá, hogy a II. r. vádlott vezetése alatt álló (3. sz. gazdasági társaság) az Áfa adónem tekintetében 2005-ben és 2007-ben havi, míg 2006-ban és 2008-ban negyedéves bevallási kötelezettségű volt.

Tévedett a megyei bíróság, amikor Áfa adónem vonatkozásában havi és negyedéves adó megállapítási és fizetési kötelezettségű cég esetében a II. r. vádlott cselekményeit nem foglalta a folytatólágosság egységébe. A havi vagy negyedéves adóbevallási és fizetési kötelezettség ugyanis olyan gyakoriságú magatartást feltételez, ami az egységes bírói gyakorlat szerinti folytatólágosság megállapíthatóságát lehetővé teszi. Mivel a rendszeresség több adó megállapítási időszakon keresztül megvalósított elkövetési magatartásban nyilvánult meg, ezért a Btk. 12. § (2) bekezdése szerinti folytatólágosság általános szabályai szerint képezhetnek az Áfa adónem tekintetében megvalósult bűncselekmények egységet.

Az ítélet tábla így az I/1/a-d/ pontjában írt fenti cselekményeket, az Áfa adónemre, a Btk. 310. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdése alapján minősülő és büntetendő - a Btk. 12. § (2) bekezdése szerinti - folytatólagosan elkövetett, az adóbevételt jelentős mértékben csökkentő adócsalás büntetteként értékelte, amit az I. r. vádlott a Btk. 21. § (2) bekezdése alapján bűnsegédként, a II. r. vádlott a Btk. 20. § (1) bekezdése alapján tettesként valósított meg.

A fentiekben kifejtetteket alkalmazva foglalta az ítélet tábla - az első fokú bíróságtól eltérően - az alábbi adócsalási cselekményeket a folytatólagosság egységébe.

Az I/5 tényállási pont b) és c) pontjaiban Áfa adónem esetében a 2006. és 2007. évekre benyújtott bevallások közötti időtartam nem érte el a fél évet, így e cselekményeket a Btk. 310. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdése alapján minősülő és büntetendő - a Btk. 12. § (2) bekezdése szerinti - folytatólagosan elkövetett adócsalás büntetteként értékelte, amit az I. r. vádlott a Btk. 21. § (2) bekezdése alapján bűnsegédként valósított meg.

Az I/13. tényállási pontot érintően az ítéleti tényállást az ítélet tábla kiegészítette azzal, hogy a tételes egészségügyi hozzájárulást a fizetésére kötelezett havonta állapítja meg, és a tárgyhónapot követő hónap 12. napjáig fizeti meg. Az egészségügyi hozzájárulás adónak tekintendő, így az e adónem esetében 2007. évben benyújtott bevallások közötti időtartam egy hónap volt. Ennek megfelelően ezt a cselekményt a Btk. 310. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdése alapján minősülő és büntetendő - a Btk. 12. § (2) bekezdése szerinti - folytatólagosan elkövetett adócsalás büntetteként értékelte, amit az I. r. vádlott a Btk. 21. § (2) bekezdése alapján bűnsegédként valósított meg.

Bf.I.249/2011/20.

Az I/9. tényállási pontban írt cselekmény tekintetében, az elsőfokú bíróságtól eltérően, az ítélet tábla nem látta megállapíthatónak a Btk. 12. § (2) bekezdése szerinti folytatólagosságot, ugyanis a cég éves bevalló volt, így a X. r. vádlott cselekménye - bár két időpontban is kifejtett cselekvőséget - egy mozzanatúnak tekintendő.

Az I/10. tényállási pontban írt cselekmény esetében azért nem állapítható meg a Btk. 12. § (2) bekezdése szerinti folytatólagosság, mert a cég nevében egy alkalommal nyújtott be a XI. r. vádlott 2006-ban negyedéves adóbevallást, így cselekménye szintén egy mozzanatú.

Az elsőfokú bíróság által csalási cselekményként értékelt bűncselekmények tekintetében az alábbiak szerint tért el az ítélet tábla az első fokú ítéletbeli minősítésektől.

Az I/12. tényállási pont a) és b) pontjaiban Áfa adónem esetében a 2006. és 2007. évekre benyújtott bevallások közötti időtartam nem érte el az egy évet, így a jogtalan visszaigényléssel megvalósuló cselekményeket a Btk. 318. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés 1. fordulata alapján minősülő és büntetendő - a Btk. 12. § (2) bekezdése szerinti - folytatólagosan elkövetett csalás vétségeként értékelte, amit az I. r. vádlott a Btk. 21. § (2) bekezdése alapján bűnsegédként valósított meg.

Nem osztotta az ítélőtábla az elsőfokú bíróságnak a magánokirat-hamisítás vétségeként értékelt bűncselekmények esetében a folytatólagosság megállapítási gyakorlatát. Töretlen a bírói gyakorlat a tekintetben, hogy a valótlan tartalmú adóbevallások felhasználásával megvalósuló, folytatólagosan elkövetett adócsalásként értékelt bűncselekménnyel összefüggésben megvalósuló magánokirat-hamisításokat is a folytatólagosság egységébe kell foglalni.

Az egyértelműség érdekében összegezte az ítélőtábla az I. r. vádlott I. tényálláspont alatti cselekményeit az alábbiak szerint, és ezt rögzítette határozatának rendelkező részében is

Az I. r. vádlottnak az I. tényállási pontban írt cselekményeit

2 rb. a Btk. 310. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő adóbevétel jelentős mértékben csökkentő adócsalás büntettének [I/1. c) Tao], melyből 1 rb.-i folytatólagosan elkövetett [I/1. a)-d) Áfa],

29 rb. a Btk. 310. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő adócsalás büntettének [I/1. a) Tao; I/1. b) Tao; I/2. Áfa; I/2. Tao; I/4. Áfa; I/4. Tao; I/5. a) Szja; I/5. a) Áfa; I/5. b) Szja; I/5. c) Szja; I/6. Áfa; I/7. Szja; I/8. a) Tao; I/8. b) Tao; I/9. Áfa; I/10. Áfa; I/11. Tao; I/ 12. a) Szja; I/12. b) Szja; I/13. Szja; I/16. Áfa; I/16. Tao; I/17. Szja], melyből 6 rb.-i a Btk. 12. § (2) bekezdése szerint folytatólagosan elkövetett [I/5. b)-c) Áfa; I/11. Áfa; I/13. Áfa; I/13. Eho; I/14. Áfa; I/15. Áfa],

4 rb. a Btk. 310. § (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő adócsalás vétségének [I/3. Szja; I/6. Tao; I/7. Áfa; I/12. b) Áfa],

2 rb. a Btk. 318. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés 1. fordulata alapján minősülő csalás vétségének [I/7. Áfa], melyből 1 rb.-i a Btk. 12. § (2) bekezdése szerint folytatólagosan elkövetett [I/12. a), b) Áfa], és

36 rb. a Btk. 276. §-ába ütköző és aszerint minősülő magánokirat-hamisítás vétségének [I/1. a) Tao; I/1. b) Tao; I/1. c) Tao; I/2. Áfa; I/2. Tao; I/3. Szja; I/4. Áfa; I/4. Tao; I/5. a) Szja; I/5. a) Áfa; I/5. b) Szja; I/5. c) Szja; I/6. Áfa; I/6. Tao; I/7. Szja; I/7. Áfa; I/8. a) Tao; I/8. b) Tao; I/9. Áfa; I/10. Áfa; I/11. Tao; I/ 12. a) Szja; I/12. b) Szja; I/12. b) Áfa; I/13. Szja; I/16. Áfa; I/16. Tao; I/17. Szja; I/18.] melyből 8 rb.-i a

Btk. 12. § (2) bekezdése szerint folytatólagosan elkövetett [I/1. a)-d) Áfa; I/5. b)-c) Áfa; I/11. Áfa; I/12. a), b) Áfa; I/13 Áfa; I/13. Eho; I/14. Áfa; I/15. Áfa] minősítette, mely cselekményeket a Btk. 21. § (2) bekezdése alapján bűnsegédként valósított meg.

Az ítélet tábla a II. r. vádlott cselekményeit

2 rb. a Btk. 310. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő adóbevételt jelentős mértékben csökkentő adócsalás büntettének [I/1. c) Tao], melyből 1 rb.-i folytatólagosan elkövetett [I/1. a)-d) Áfa],

2 rb. a Btk. 310. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő adócsalás büntettének [I/1. a) Tao; I/1. b) Tao.], és

4 rb. a Btk. 276. §-ába ütköző és aszerint minősülő magánokirat-hamisítás vétségének [I/1. a) Tao; I/1. b) Tao; I/1. c) Tao], melyből 1rb.-i a Btk. 12. § (2) bekezdése szerint folytatólagosan elkövetett [I/1. a)-d) Áfa] minősítette.

A fellebbviteli főügyészség indítványozta, hogy az ítélet tábla - a megyei bíróságtól eltérően - a pénzmosás büntette tekintetében is állapítsa meg a Btk. 12. § (2) bekezdése szerinti folytatólagos elkövetést. Erre vonatkozóan az első fokú ítélet és a főügyészség átirata sem tartalmaz indokokat így az ítélet tábla az alábbiakat rögzíti:

A Magyar büntetőjog - Kommentár a gyakorlat számára II. 722/18. oldal 7. pontjában rögzíti, hogy pénzmosás esetén az azonos elkövetési tárgyra elkövetett, különböző elkövetési magatartások - amennyiben azonos célzatra vezethetőek vissza - természetes egységet alkotnak. Az ítélet tábla álláspontja

Bf.I.249/2011/20.

szerint az I. r. vádlottnak a bűnös eredetű pénzek több éven keresztül folyamatos, egy számlán történő kezelése olyan magatartás volt, amely a természetes egység megállapítását teszi lehetővé. Nincs ugyanis olyan az egység megállapítását kizáró időbeli eltérés, amely a folytatólagosságot mutatná.

Ami a bűnösségi körülményeket illeti, az I. r. vádlott esetében a bűnsegédi minőségét elenyésző súllyal értékelte enyhítő körülményként az ítélet tábla. Az irányadó tényállásból megállapítható, hogy a valótlan számlát igénylők az I. r. vádlott hirdetésekben közreadott felhívására jelentkeztek, így magatartása nem tekinthető klasszikus bűnsegédi magatartásnak, az inkább kezdeményező jellegűként értékelhető.

A II. r. vádlott vonatkozásában az ítélet tábla a beismerés helyett a bűnösségre is kiterjedő beismerő vallomást tekinti enyhítő körülménynek.

Az I. r. vádlott terhére bejelentett ügyészi fellebbezést illetően megállapítható, hogy az ítélet tábla által kiegészített bűnösségi körülmények mellett az elsőfokú bíróság által

kiszabott szabadságvesztés nem áll arányban az I. r. vádlott személyében és a cselekményeiben megjelenő társadalomra veszélyességgel. Az I. r. vádlott két, végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés próbaidejének hatálya alatt, több éven keresztül, sorozatjelleggel valósította meg a nagyszámú halmazatban álló bűncselekményeket. Mindezekre figyelemmel a vele szemben kiszabott szabadságvesztés jelentősebb mértékű, a rendelkező rész szerinti, súlyosítása volt indokolt. Az I. r. vádlottal szemben kiszabott közügyektől eltiltás, illetve pénzmellékbüntetés azonban arányosnak tekinthető. Mindezekre figyelemmel a büntetések enyhítésére irányuló, az I. r. vádlott védője által bejelentett fellebbezés nem foghatott helyt.

Az ítélet tábla az I. r. vádlott vonatkozásában mellőzte a Kecskeméti Városi Bíróság 20.B.2398/2002/33. számú ítéletével kiszabott felfüggesztett börtön végrehajtásának elrendelésére vonatkozó rendelkezést, hiszen ez a büntetés, a kiegészített, irányadó tényállás szerint - az első fokú ítélet kihirdetését követően - elrendelésre került, azt az I. r. vádlott jelenleg tölti.

A II. r. vádlottnak az előzetes mentesítésre irányuló fellebbezését illetően úgy ítélte meg az ítélet tábla, hogy a kedvező személyi körülményei mellett az eljárás során a II. r. vádlott őszinte megbánó magatartást tanúsított. Különösen a bűncselekményekkel okozott jelentős mértékű adóbevétel csökkenés maradéktalan megtérítésével azt bizonyította, hogy érdemes az előzetes mentesítésre. Ennek megfelelően őt az ítélet tábla a Btk. 104. § (1) bekezdése alapján előzetes mentesítésben részesítette.

Tévedett a megyei bíróság, amikor a III., IX., X., XV., és XVII. r. vádlottakkal szemben nem rendelt el vagyonek kobzást az általuk okozott adóbevétel csökkenés erejéig.

A Legfelsőbb Bíróság BKv. 95. számú kollégiumi véleményének III. pontja kimondja, hogy az adócsalás, a munkáltatással összefüggő adócsalás és a jövedékkel visszaélés elkövetésével összefüggésben az adóbevétel csökkenésével azonos mértékű vagyonek kobzást kell elrendelni akkor, ha a kiesett adóbevétel megfizetésére az adók kapcsán eljárni jogosult hatóság az elkövetőt vagy azt a gazdálkodó szervezetet, amelyik azzal gazdagodott, még nem kötelezte.

Amennyiben a kötelezés nem éri el a bíróság által megállapított adókiesés mértékét, az intézkedést - az egyéb feltételek fennállása esetén - a fennmaradó részre kell alkalmazni.

A kétszeres elvonás tilalmára tekintettel nincs helye vagyonek kobzás alkalmazásának, ha az elkövetőt az elmaradt adóbevétel megfizetésére már kötelezték.

A vagyonek kobzást az elkövetővel szemben, illetve akkor, ha az ilyen vagyonnal nem az elkövető, hanem gazdálkodó szervezet gazdagodott, az utóbbival szemben kell

elrendelni. [Btk. 77/B. § (1) bekezdés a) pontja, (2) bekezdése, 77/C. § (4) bekezdése.]

A III., IX., X., XV., és XVII. r. vádlottak esetében a vagyonekobbzás fentebb írt feltételei fennálltak, hiszen őket az adóbevétel megfizetésére az adóhatóság nem kötelezte. E mellett vizsgálta azt is az ítéltábla, hogy az elkövetők, vagy az adóbevallással érintett gazdálkodó szervezet gazdagodtak-e a bűncselekmények révén. Az egyéni vállalkozóként tevékenykedő III. r. vádlott, illetve a cégükért saját vagyonukkal felelősséggel tartozó IX. és X. r. vádlottak esetében egyértelműen megállapítható volt az elkövetők gazdagodása. A XV. és XVII. r. vádlottak által korlátolt felelősséggel működtetett cégek esetében hasonló álláspontra jutott az ítéltábla. Nem állt a rendelkezésére ugyanis olyan adat, amely a cégek vagyongyarapodását vagy gazdagodását mutatta volna. Ebből következően, mivel a társaságok haszonorientált működtetésében kizárólag ők voltak érdekelték, így az erre irányuló magatartásukra figyelemmel a vagyonekobbzás esetükben történő alkalmazása volt indokolt.

Ennek megfelelően a Btk. 77/B. § (1) bekezdés a) pontja alapján a III. r. vádlottal szemben 809.114.- forintra, a IX. r. vádlottal szemben 1.275.038.- forintra, X. r. vádlottal szemben 1.381.676.- forintra, a XV. r. vádlottal szemben 1.532.306.- forintra, XVII. r. vádlottal szemben 1.332.212.- forintra vagyonekobbzást rendelt el.

Bf.I.249/2011/20.

A rendelkezésre álló iratok szerint a XI. r. vádlott által működtetett Kft. esetében lefolytatott adóigazgatási eljárás során a XI. r. cselekményével okozott adóbevétel csökkenés megtérítésre kötelezés megtörtént (2.B.44/2010/189-IX. számú jegyzőkönyv). Ebből következően ebben az esetben a vagyonekobbzás fentebb írt feltételei nem állnak fenn, így az erre irányuló ügyészi fellebbezésnek az ítéltábla nem adott helyt.

Észlelte az ítéltábla, hogy az I. r. vádlottat terhelő bűnügyi költség összege nyilvánvaló számítási hiba miatt tévesen szerepel az első fokú ítéletében, ezért azt a rendelkező részben írtak szerint helyesbítette.

Mindezekre figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének az I., II., III., IX., X., XV. és XVII. r. vádlottakra vonatkozó, a fellebbezések folytán felülbírált részét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, egyebekben az I., II. és a XI. r. vádlottakra vonatkozó részét a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az I. r. vádlott által az első fokú ítélet kihirdetése után 2011. április 7. napjától 2011. május 24. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt a Btk. 99. § (1) és (2) bekezdése alapján a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította.

A másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költségről az ítélőtábla - a Be. 381. § (1) bekezdésére figyelemmel - a Be. 338. § (1) és (3) bekezdése alapján akként rendelkezett, hogy a kirendelt védő díjával felmerült költség viselésére a III., X., XV. és XVII. r. vádlottakat egyetemlegesen kötelezte.

Szeged, 2011. október 25.

Dr. Hegedűs István s.k.
a tanács elnöke

Dr. Harangozó Attila s.k.
a tanács tagja, előadó

Dr. Nikula Valéria s.k.
a tanács tagja

A Szegedi Ítélőtábla Bf.I.249/2011/20. számú ítélete és a Bács-Kiskun Megyei Bíróság 2.B.44/2010/203. számú ítéletének az I. és a II. vádlottakra vonatkozó, továbbá a III. r., IX-XI. r, XV. r., XVII. r. vádlottak esetében a fellebbezések folytán felülbírált, és jelen ítélettel meg nem változtatott része 2011. október 25. napján jogerős és - a II. r. vádlott esetében fel nem függesztett részében - végrehajtható.

Szeged, 2011. október 25.

Dr. Hegedűs István s.k.